

Вѣтрътъ засвири съ дива страсть
и полюшна голитъ дървета,
падаха край всѣки глѣхналь храсть
хора изнурени и несрети.

Нѣмаше надъ нашитъ глави
топлата закрила на България,
всѣки се въ черупката си сви
— нѣмаше приятели, другари...

Влажното и схлупено мазе
жилище ни бѣше две години,
чичо ми, отъ болестъ поразень,
падна на легло и се помина.

Падаха отъ мжка и отъ гладъ
хора изнурени и несрети —
по селата и край всѣки градъ
мрѣха бѣжанцитъ, като псета.

Прехода към новия живот
доживя и смъртта
и — мжко